

Preek van de leek; Participatiesamenleving: gunst of plicht

Henk van Ravenhorst

De preek van de leek

Eindelijk, ik mag.

Mensen hartelijk welkom, maar oh wat heb ik de afgelopen weken dit moment verwenst. Toen ik in november ja had gezegd, begon mijn worsteling met de Preek van de Leek. De versie die u nu voor mij hebt, is de 17^e versie die ik heb voorbereid. Dus als u halverwege het verhaal de draad kwijt bent, weet dat dat gedeeltes zijn uit waarschijnlijk de 12^e versie van de Preek.

Wat het mij lastig maakte in de voorbereidingen is dat dit onderwerp mijn leven is. Ik heb altijd in de zorg gewerkt, ben ook wel de wijsneus die er iets van vind. Echter door mijn contacten met klanten, medewerkers en betrokkenen vanuit de Rode Loper Thuishulp en Wijkse Loods ben ik nu vooral betrokken met wat het mensen doet, wat leven voor mensen betekent. En dat raakt mij, niet alleen in mijn hoofd, maar vooral in mijn hart. En eenmaal bij die verhalen uit het hart, dan ben ik niet meer te stoppen. Daar kan ik wel uren over preken.

Echter er is mij een indicatie van hooguit een uur gegeven en als man van de tijd ga ik mij daar aan houden.

Dankzij voor de voortreffelijk support van Henk en Sjoerd twee leden van het Preekcomité ik sta hier. Ondanks alle onzekerheid. Om het te hebben over wat zo mooi is van deze tijd en dan toegespitst op de veranderingen in de zorg.

Wat jammer is, er is geen organisatie blauwdruk van hoe we het moeten doen en dat maakt het tegelijkertijd ook zo verrekte lastig om te ontdekken wat voor Wijk het beste is.

Mijn worsteling heeft het thema:

Participatiesamenleving: gunst of plicht

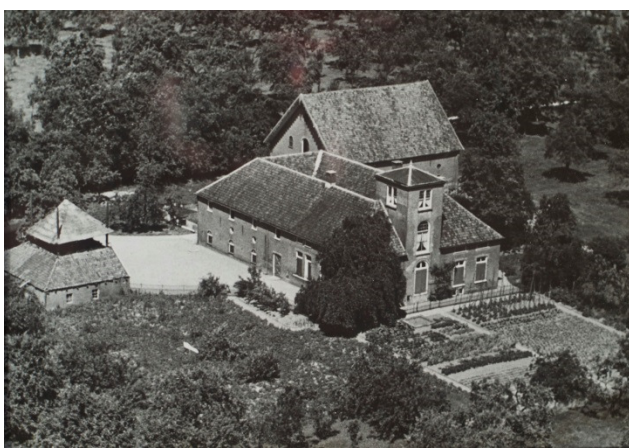
WELKOM!!

Ik ga graag beginnen met de collecte.

Het collecte doel maakt concreet waar we het vanmiddag over gaan hebben. Een concreet voorbeeld van participeren.

Natuurlijk weet ik dat gangbaar is om een collecte na de Preek te houden. Maar als ik het vandaag dan toch voor het zeggen heb en het past in mijn verhaal, haal ik met veel plezier de collecte naar voren (bijkomend voordeel de zaal is nu nog vol...)

Henny Brouwer gaat u het een en ander vertellen over Ditshet, Arbeid met Zorg, zodat u weet waar uw bijdrage aan wordt besteed.

Mijn achtergrond als Leek

Ik kom uit een protestant gezin. Mijn ouders waren gereformeerd. In 1951 kwamen zij wonen in Wijk bij Duurstede op misschien wel een van de mooiste plekken, boerderij den Engk, nu gemeentewerf.

In 1956 werd ik geboren.

Kijk even goed naar de foto, zie dat lichte gedeelte en dan vertel ik u dat daar grind heeft gelegen. Elke zaterdag moest dat worden aangeharkt. En u raad het misschien al, ik als jochie mocht elke zaterdag deze oppervlakte aanharken; mijn moeder keek toe. Weet, de beste harker van Wijk staat hier.

Mijn ouders kerkten in de gereformeerde kerk in Doorn. Een warme kerk met toen al speciaal aandacht voor de jeugd. Mooie herinneringen heb ik aan de jeugddiensten. Ik herinner mij een predikant uit Culemborg; deze man verstond de kunst van het vertellen. Ik kom daar nog op terug.

Door de uitbreiding van Wijk kwamen er steeds meer gereformeerden. Zoveel, dat zij aansluiting zochten bij de hervormden, die kerkten in de Grote Kerk op de Markt.

Ik ging in die jaren ook naar catechisatie. Daar trof ik een dominee, die mij vertelde hoe het moest. Daar was ik niet zo van. Hij was zwart in zijn denken en ik wit of andersom, maar dat werd hem niet.

Bij het ouder worden bleef ik zoeken naar wat mij raakte in het geloof. Ik ging naar kerkdiensten van verschillende kerken. Met verbazing ontdekte ik hoeveel kleur en betekenis geloof kan hebben en hoe sterk een ieder overtuigd is van zijn eigen gelijk.

Vanuit mijn kerk werd ik in de jaren tachtig gevraagd deelnemer te worden aan het Beraad van Kerken. Dat werd een prachtige ervaring, omdat hier de verschillen vooral werden gedeeld. Met personen als pastor Cor van Raaij en de oude makelaar Dikker, ik kon enorm genieten van hun geloofswijsheid.

In jaren negentig kwam er ook een einde aan mijn rondrit door Kerkenland. De protestantse gemeente in de Grote kerk op de markt werd "onze kerk". Dat dit Kerkenpad al voorbestemd was, blijkt als je vanuit onze huizen (Volderstraat, Prins Hendrikweg 9 en nu 4) in Wijk naar buiten kijkt. Met recht **mijn kerk**

Vanuit volderstraat 12
Hendrikweg 4

vanuit Prins Hendrikweg 9

Vanuit Prins

Deze wereldburger, werd geen boer. De boerderij werd opgekocht en toen dat speelde was mijn vader op leeftijd en er was geen opvolger. Wat wel, was nog een zoektocht. Met lang haar was een loopbaan in de accountancy geen geslaagde combinatie. Werken en studeren bracht mij in de thuiszorg. Sociale academie, organisatiesociologie.

In 1990 raakte ik als directeur van een kleine thuiszorgorganisatie betrokken bij een fusie. Ik stopte met een vaste baan. Van Ravenhorst Management ontstond en vanaf 1991 heb ik veel ad interim en projectopdrachten gedaan bij veel verschillende organisaties in de zorg. Thuiszorg, verpleeghuiszorg, jeugdzorg, welzijn etc. Nu ben ik af en toe nog vanaf de zijlijn betrokken bij grote zorgorganisaties.

Focus ligt op de ontwikkeling van de Rode Loper Thuishulp en de Wijkse Loods in de gemeente Wijk bij Duurstede.

Voor deze Preek van de Leek heb ik een Bijbeltekst gekozen, die mij als kind heeft geraakt in een vertelling van die dominee uit Culemborg waar ik het al over had. Die tekst kwam als eerste bij mij op toen ik gevraagd werd voor deze Preek van de Leek.

Voor mij een verhaal over de eenvoud van wat geloven kan en mag betekenen.

Voorlezen van de tekst door Anne

Lucas 10: 25 – 37 'de barmhartige Samaritaan' (NBV)

25 Er kwam een wetgeleerde die hem op de proef wilde stellen.

Hij vroeg: 'Meester, wat moet ik doen om deel te krijgen aan het eeuwige leven?'

26 Jezus antwoordde: 'Wat staat er in de wet geschreven? Wat leest u daar?'

27 De wetgeleerde antwoordde: 'Heb de Heer, uw God, lief met heel uw hart en met heel uw ziel en met heel uw kracht en met heel uw verstand, en uw naaste als uzelf.'

28 'U hebt juist geantwoord,' zei Jezus tegen hem. 'Doe dat en u zult leven.'

29 Maar de wetgeleerde wilde zich rechtvaardigen en vroeg aan Jezus: 'Wie is mijn naaste?'

30 Toen vertelde Jezus hem het volgende:

'Er was eens iemand die van Jeruzalem naar Jericho reisde en onderweg werd overvallen door rovers, die hem zijn kleren uittrokken, hem mishandelden en hem daarna halfdood achterlieten.

31 Toevallig kwam er een priester langs, maar toen hij het slachtoffer zag liggen, liep hij met een boog om hem heen.

32 Er kwam ook een Leviet langs, maar bij het zien van het slachtoffer liep ook hij met een boog om hem heen.

33 Een Samaritaan echter, die op reis was, kreeg medelijden toen hij hem zag liggen.

34 Hij ging naar de gewonde man toe, goot olie en wijn over zijn wonden en verbond ze. Hij zette hem op zijn eigen rijdier en bracht hem naar een logement, waar hij voor hem zorgde. 35 De volgende morgen gaf hij twee denarie aan de eigenaar en zei: "Zorg voor hem, en als u meer kosten moet maken, zal ik u die op mijn terugreis vergoeden."

36 Wie van deze drie is volgens u de naaste geworden van het slachtoffer van de rovers?' 37 De wetgeleerde zei: 'De man die medelijden met hem heeft getoond.'

Toen zei Jezus tegen hem: 'Doet u dan voortaan net zo.'

Van woorden, die ruim 2000 jaar geleden zijn gesproken, naar de tijd van nu. In 2013 sprak Koning Willem Alexander de troonrede uit. Een stukje uit deze troonrede:

De onderlinge betrokkenheid is in ons land van oudsher sterk. Om ervoor te zorgen dat dit zo blijft, moeten we onder ogen zien dat publieke regelingen en voorzieningen aangepast moeten worden. Het is onmiskenbaar dat mensen in onze huidige netwerk- en informatiesamenleving mondiger en zelfstandiger zijn dan vroeger. Gecombineerd met de noodzaak om het tekort van de overheid terug te dringen, leidt dit ertoe dat de klassieke verzorgingsstaat langzaam maar zeker verandert in een participatiesamenleving.

Van iedereen die dat kan, wordt gevraagd verantwoordelijkheid te nemen voor zijn of haar eigen leven en omgeving.

Wanneer mensen zelf vorm geven aan hun toekomst, voegen zij niet alleen waarde toe aan hun eigen leven, maar ook aan de samenleving als geheel. Zo blijven Nederlanders samen bouwen aan een sterk land van zelfbewuste mensen. Een land met een compacte en krachtige overheid, die ruimte geeft en kansen biedt waar het kan en beschermt als dat nodig is, zodat niemand tussen wal en schip raakt.

Elke Nederlander moet de kans krijgen om de veranderingen die ons wachten, in zijn eigen leven in te passen.

Zou het kunnen dat koning Willem Alexander een pleidooi houdt om ons als burgers in deze samenleving te gedragen als de Barmhartige Samaritaan?

Want hij doet in de troonrede van 2013 een appèl op ons:

- Neem verantwoordelijkheid voor je eigen leven en omgeving.
- Ga mee in de onomkeerbare veranderingen die ons wachten

En hij stelt ons gerust:

- Nederland wil een compacte en krachtige **overheid**, die de zwakken **beschermt als dat nodig is**, zodat niemand tussen wal en schip raakt.

Als we aannemen dat Koning Willem Alexander dit appèl doet op ons, dan stel ik vast dat we daar nog niet zijn. Want waar het bij de Barmhartige Samaritaan om zorg van de ene mens voor de andere mens gaat, is zorg in Nederland vooral een overheidstaak geworden.

Hoe heeft dat zo kunnen ontstaan??

Tot de 19e eeuw werd de bestrijding van ziekte, armoede, woningnood en onwetendheid **opgepakt** door kerkelijke en particuliere initiatieven, met als motief: liefdadigheid. Zorg was een gunst, zowel om te geven als om te ontvangen.

Mooi voorbeeld van deze vorm van naastenliefde kent Wijk bij Duurstede in het voormalige Ewoud en Elisabethgasthuis in de Oeverstraat. In de regels die ten aanzien van patiënten golden las ik ondermeer:

- Een ieder die arm en behoeftig is mag als gast één nacht per week opgenomen worden
- Alle gasten worden voorzien van eten en drinken, echter de armen mogen niet teveel bier krijgen om zo dronkenschap te voorkomen

Door de hoge maatschappelijke kosten van de industrialisering (slechte arbeidsomstandigheden, lage lonen, kinderarbeid, krottenwijken, slechte hygiëne, sociale problemen), het gevaar van maatschappelijke onrust en de sterke invloed van de arbeidersbeweging en de vakbonden (hogere lonen, verbod op kinderarbeid) werd de overheid gedwongen meer verantwoordelijkheid te nemen voor haar burgers.

Een stelsel van sociale voorzieningen werd stukje voor stukje opgebouwd. De AOW, de Kinderbijslag, subsidies voor toegankelijk zorg en onderwijs.

De uitbreiding van dit stelsel werd voor een groot deel gefinancierd door de opbrengsten van de enorme gasbel in Slochteren.

“We bouwden”, om het met woorden van Willem Drees, de vader van onze verzorgingsstaat te zeggen: vanuit onze toenemende welvaart aan een samenleving waar zorg voor elkaar **als gunst verschoof naar recht op zorg**”.

Uitkeringsinstanties, onderwijs, gezondheidszorg, alles organiseerde zich in grote organisaties. En om dat alles betaalbaar te houden, kwamen er systemen, procedures en protocollen, die in de praktijk van alledag gingen bepalen of mensen in aanmerking komen voor...

Het heeft Nederland veel goeds gebracht. De tijd dwingt ons echter dit te veranderen. De gasbel dreigt op te raken.

En Nederland vergrijst....

Rond 1960 waren er 1 miljoen ouderen, in 2010 waren 2,5 en zo rond 2040 wordt een piek van 4,5 ouderen verwacht. De financiering van de huidige verzorgingsstaat is onmogelijk vol te houden.

Los daarvan, plaats ik inhoudelijk een aantal kanttekeningen:

- 'Recht op iets hebben' vereist een toetsing op basis van criteria. Het Centrum Indicatie Zorg hanteert hiervoor een toetsing op basis van stoornis. Dat betekent in onze praktijk dat het kan voorkomen dat in een kwetsbaar gezin met drie kinderen het ene kind vanwege voldoende mate van stoornis wél een indicatie (dus recht op zorg) krijgt en andere twee kinderen niet.
- 'Recht op...' vereist een indicatieprocedure. Wachttijden van twee, drie maanden komen voor, ook daar waar acuut zorg nodig is.
- 'Recht op...' is verdeeld in functies. Te halen bij verschillende organisaties. Wij zien bij klanten met een complexe hulpvraag zo maar vijf tot acht verschillende hulpverleners, van verschillende organisaties. Nauwelijks te behappen voor de klant.
Om die zorg te coördineren is deze geprofessionaliseerd tussen kantoortijden van maandag tot vrijdag. Daarmee is de regie verplaatst van de klant naar een professional
- 'Recht op...' leidt ook tot verantwoording van het recht. Niets mis mee. Echter wij zien dat klanten met een thuiswonend kind met bijvoorbeeld verstandelijke beperkingen elk jaar opnieuw een zorgplan moeten indienen, terwijl er sprake is van een stabiele situatie en zorgvraag

De verzorgingsstaat heeft geleid tot een KLOOF tussen de systeemwerelden van overheden, zorg en onderwijsorganisaties aan de ene kant, en onze leefwereld aan de andere kant. Onze leefwereld heeft zich aangepast aan de mogelijkheden die de verzorgingsstaat ons bood. Die van rechthebbende klanten, omringd door leveranciers die graag willen verkopen...

De verzorgingsstaat kan niet meer, ze loopt vast, dat is duidelijk, financieel en inhoudelijk. De verzorgingsstaat, die verzorgt van de wieg naar het graf, wordt niet meer herkend als naastenliefde, elkaar helpen. Het roer moet om. In de troonrede van 2013 gaf Koning Willem Alexander het al aan:

- Neem verantwoordelijkheid voor jezelf en je omgeving
- Ga mee in de onomkeerbare veranderingen

In 2014 is Den Haag volop aan de slag gegaan om de drie beleidsterreinen jeugd, begeleiding en participatie over te hevelen naar gemeenten.

Voor de gemeente Wijk bij Duurstede betekent dit dat zij vanaf 1 januari 2015 verantwoordelijk is voor jeugd, begeleiding en participatie, met als uitgangspunten:

- Wensen laten aansluiten bij de burger
- Uitgaan van wat de burger wel kan
- Samenwerken
- Iedereen doet mee

Heel veel mensen redden zich prima in de Wijkse samenleving en lossen het zelf op en doen mee in onze samenleving. Ook mensen die met grote persoonlijke drama's in het leven te kampen krijgen. Kort of langdurend. Zonder een beroep te doen op overheidsvoorzieningen.

Echter, er is ook een groep inwoners, jongeren en ouderen, die het tijdelijk of langdurig niet zelfstandig redt. Die het moeten hebben van zorg en begeleiding. Hoe gaan we die nu helpen, nu we daar **verantwoordelijk** voor zijn.

Hebt u het nog? Of ben ik aangeland in de 12^e versie.

We hebben over de tijd dat we hielpen elkaar vanuit kleine gemeenschappen en een overheid op afstand die zorgde voor veiligheid. Zorg was een gunst.

Samenleven werd complexer, overheid pakte de verantwoordelijkheid op en bouwden aan een verzorgingsstaat, zorg als recht. Tot nu toe.

Ik ga verder met mijn verhaal vanuit de 17^e versie.

Vorig jaar kregen wij als de Wijkse Loods de kans Boeg 7 en 9, van oudsher een logeervoorziening voor kinderen met een verstandelijke beperking, te huren. Wij ontmoeten daar nu mensen waar de problemen groot zijn en de oplossingen zeer beperkt. Wat wij merken is

- kinderen uit kwetsbare gezinnen of kinderen met beperkte mogelijkheden hebben weinig steunbronnen hebben voor opvang dichtbij in Wijk. Opvangplekken of speciaal onderwijs zijn in de grote plaatsen zoals Utrecht, Zeist en Amersfoort.
- kinderen met leerplicht zitten thuis, regulier onderwijs in Wijk past niet, alternatieven in speciaal onderwijs zijn buiten Wijk.
- voor jonge mensen met beperkingen en/of weinig of geen onderwijs ontbreekt het perspectief van praktijkgerichte opleidingen en werk in Wijk
- voor jonge mensen die zelfstandig willen wonen is er geen geschikte woonruimte in Wijk.

Bij de Rode Loper Thuishulp komen wij mensen tegen die in een fors isolement leven. Geen of nauwelijks meer familie om zich heen, mobiel beperkt om naar buiten te komen. In sommigen gevallen is de medewerker van de Rode Loper Thuishulp het enige contact van de week.

Koning Willem Alexander stelde ons in 2013 gerust:

- de overheid **beschermt als dat nodig is** de zwakken, zodat niemand tussen wal en schip raakt.

En dat in een tijd

- dat er een groot aantal vragers om zorg zijn. Vooral veel die hebben meebetaald aan de opbouw van de verzorgingsstaat;
- een gasbel die op is
- er geen kloppende systemen zijn die ons geruststellen dat de schaarste goed wordt verdeeld.

Iedereen doet mee, moet mee doen. Vooral op eigen kracht, geholpen door de mensen om je heen, vrijwilligers en als dat echt niet lukt helpen wij met steun van zorgorganisaties. Deze volgorde is niet vrijblijvend, die is verplichtend. Elkaar helpen in Nederland, in Wijk wordt een plicht.

Wat mij betreft: NO WAY, never nooit

Het laatste wat we moeten doen is het creëren van een verzorgingsstaat met de plicht elkaar te helpen. Dan zeggen we tegen elkaar:

- jij moet je moeder helpen
- bij jou als bedrijf moet 5% van je personeelsbestand bestaan uit medewerkers die niet mee kunnen

No way, gedoemd om te mislukken!!!

Mijn stelligheid komt voort als ik luister naar het verhaal de Barmhartige Samaritaan. In het verhaal werd Jezus gevraagd **Wie is mijn Naaste**. Na de vertelling vraagt Jezus aan de wetgeleerde **“wie van deze drie is volgens u de naaste geworden van het slachtoffer van de rovers?”**.

Met andere woorden: het draait niet om de vraag **wie** wij moeten helpen, maar om de vraag **wat van ons wordt verwacht**.

In onze systeemwerelden van overheden, zorg en onderwijsorganisaties zijn we het zicht op wat iemand die tussen wal en schip dreigt te vallen **nodig heeft om te wonen, om een mooie plek in de**

samenleving te hebben, naar school te kunnen gaan, te werken , grotendeels kwijtgeraakt. We zijn het contact met hun leefwereld kwijtgeraakt. Kom ik nog op terug.

Heel graag wil ik u eerst meenemen naar de film Intouchables.
Wellicht heeft een aantal van u deze film gezien. Een aanrader!!!

Het is een op feiten gebaseerd komisch drama over een Senegalese jongeman, Driss die de persoonlijk verzorger wordt van een fysiek gehandicapte Franse miljonair Philippe.

Philippe is aan een rolstoel gekluisterd. De door een ongeluk bijna geheel verlamde miljonair woont in hartje Parijs in een kast van een huis. Driss woont daar ver vandaan, in een van de grimmige voorsteden en leeft van een uitkering. Maar wie bijstand wil, moet solliciteren. Plotseling zit Driss met een echte baan opgescheept, als persoonlijke verzorger van Philippe. Met zijn tomeloze energie zet hij Philippes stijve huishouden binnen de kortste keren op z'n kop. Maar ook zijn eigen leven zal nooit meer hetzelfde zijn.

Liefst laat ik u de hele film zien, maar daar ontbreekt de tijd voor. Ik laat u een fragment zien waarin Philippe midden in de nacht een forse pijnaanval krijgt en Driss aan de slag moet.

Prachtig toch....?

Ik heb dit stukje van de film laten zien, omdat het volgens de kern van de film is, maar bovenal een voorbeeld is wat ons kan helpen.

Philippe zegt:

“ het ergste wat mij is overkomen is niet dat aan deze rolstoel gekluisterd bent, maar het verlies van mijn grootste liefde.

En dan vertelt Philippe over zijn leven, zijn vrouw.

Het zal wel niet in het zorgplan hebben gestaan, maar Driss keert het leven van Philippe fundamenteel als hij een ontmoeting organiseert met de papieren poëtische liefde van Philippe. Het wordt zijn nieuwe liefde.

Van Parijs terug naar Wijk. Kennen wij de Philippe? Absoluut!!

Ook Wijk heeft inwoners die afhankelijk zijn van de hulp van anderen om te kunnen wonen, te leven.

Mensen die een groot deel van hun leven al in een rolstoel zitten.

Mensen die het onbegrepen gedrag van autisme hebben, waardoor sporten, schoolgaan niet vanzelfsprekend meer is.

Mensen die oud zijn, fysiek 101 klachten hebben en geen mensen om hen heen.

In onze huidige samenleving hebben deze mensen tot dusver recht op hulp en zorg. Dat gaat veranderen. Het vangnet van logische ondersteuning valt weg.

Terwijl de rolstoel blijft, het autisme het leven beperkt, de gevolgen van ouderdom onomkeerbaar zijn.

Ik had het al beloofd dat ik er op terug zou komen. Ik gruwel van de gedachte dat wij gaan bouwen aan een samenleving die ons verplicht dat wij elkaar gaan helpen.

Ik ontmoet heel veel mensen, die dit als vanzelfsprekend doen, als familielid, als buur, als vriend.

Ik ontmoet ook veel mensen waar dat niet meer vanzelfsprekend gaat. Soms praktisch, soms vanuit complex samenleven. Mogelijk dat dat kan geheeld worden, maar niet vanuit de verplichting

Ik ontmoet veel mensen die al helpen als vrijwilliger. Wijk kent vele prachtige voorbeelden, het Hospice, het Droomhuis, CDW, SVF SVL etc.

De grootste uitdaging waarin ik geloof is mensen met elkaar in contact te brengen zodat er iets kan ontstaan zoals in de film tussen Philippe en Driss of in het verhaal van de Barmhartige Samaritaan. Helpen met wat de ander vraagt.

Ik droom van een Wijkse Samenleving waarin plek is voor iedereen. Om te wonen, te ontwikkelen, te werken, te leven. Mens te zijn in een veilige omgeving. Ook zij voor wie dat niet vanzelf gaat. Een samenleving waarin wij elkaar helpen wat wij nodig hebben vanuit onze eigen leefwereld. Met vertrouwen en respect.

We hebben **een kloof** te overbruggen in wat we hebben opgebouwd en wat mij inziens deze tijd van ons gaat vragen.

Laat mij dat uitleggen.

Begrippen als wonen, werken, samenleven.

Begrippen als arbeid, onderwijs, vrije tijd.

Ze zijn zo gewoon in onze samenleving. Althans diegene die gewoon mee kan doen. Op moment dat dat niet meer gewoon is veranderen die begrippen in:

- begeleid wonen, dagbesteding, dagopvang

Bijzondere is, dat dit niet de taal is van de mensen, die niet gewoon mee kunnen doen. Het is de afgelopen teintallen jaren ontstaan.

Ik heb dat jarenlang gedaan in mijn rol als interimmanager. Sturen op schaalvergroting, werkprocessen.

Begeleiding van projecten zoals tijdschrijven.

Ik en vele anderen die van zorgen een bedrijf hebben gemaakt.

Begrippen, die nu zijn ingeburgerd in onze samenleving en gewoon zijn geworden.

Voorbeeld:

Zo las ik in Dit is Wijk de oproep:

“Wijkse Molen zoekt nieuwe eigenaar voor het molenhuis”

Abrona kan het niet langer het gezellige lunchcafé en cadeauwinkel runnen. Als afwisselende werk en dagbestedingsplek.

Op straat spreekt niemand van dagbestedingsplek, maar is het een lunchcafé. Laat een ieder die daar werkt daarop gefocust worden. Het is een plek om mensen gastvrij te ontvangen en om te werken. Met elkaar er naar streven om er de beste horeca zaak van Wijk van te maken. Dat maakt mensen blij en nuttig. Aansluiten bij de leefwereld van ons mensen.

Voor de kinderboerderij loopt een vergelijkbaar verzoek. Nu om het beheer op te pakken in de geest van begeleiding en dagbesteding. Als het doel op zich wordt is het mijn inziens gedoemd om te mislukken. Als het onderdeel mag zijn om van de kinderboerderij vooral als de beste plek te laten maken waar dier en mens elkaar mogen ontmoeten, dan komen twee werelden bij elkaar en is de kloof gedicht.

Het wordt ongewoon als wij niet mee kunnen komen in onze samenleving. Ik zou wensen dat het gewoon blijft. Dagbesteding is werken bij een baas, is leren je ontwikkelen op school.

Begeleiden is samenleven. Met mensen om je heen die om je bekommeren, de buurvrouw, de zorgverlener.

Dagopvang is ontmoeten. Zoals bij CDW, de Zonnebloem of koffie drinken, samenzijn in het E&E

Drie, vier jaar geleden hadden wij vanuit de Rode Loper Thuishulp contact met Frits. Een bijzondere man, helaas fysiek zeer beperkt, aan huis gekluisterd, door zijn vroegere werk zeer ervaren in rekenen/met cijfers. Vanuit zijn raam keek hij uit naar het nieuwe Revius. Hij wilde wel bijles geven aan kinderen, waar rekenen niet vanzelf gaat.

De contacten werden gelegd om te kijken of zoiets haalbaar was. Helaas Frits overleed. Kans over te proberen Frits en de kinderen aan elkaar te koppelen en zo een kloof te dichten was voorbij.

Hoe krijgen we in de komende jaren de kloof tussen de wereld die we hebben en die we nastreven gedicht.

Dat wordt geen makkelijke opgave, maar wel één die kan leiden naar een samenleving waar ik in ieder geval in wil blijven geloven.

- In de kracht van de Wijkse samenleving die voor deze tijd de goede oplossingen kan vinden;
- In de eigen kracht van alle inwoners
- En als het dan niet vanzelf gaat, geloof ik in helpen vanuit de gewone leefwereld zoals iedereen die kent. Laat die leidend zijn;

Zo dat is lekker abstract, Henk. Eens, neem het voorbeeld van ons collecte doel

Als Henny en Wim niet vijf jaar geleden de overtuiging hadden dat er plek was in Wijk voor een drukkerij (Wim zijn vakkennis) en waar het werk verricht mocht worden met werknemers die veel kunnen onder de juiste omstandigheden (Henny haar vakgebied) was er geen Dit is Het geweest. Nu, een gewoon prachtig bedrijf in Wijk. Met medewerkers die vroeger zorgvrager werden genoemd.

Beste mensen, ik kan nog vele voorbeelden met u delen om concreet te maken hoe wij in Wijk aan de slag kunnen gaan.

Echter de indicatie geeft mij slechts een uur voor dit onderwerp. Bovenal doe ik het vooral vanaf morgen in de praktijk. met u te delen.

Hebt u hem nog?

Toen het simpel was deden het samen?

Toen het complex werden gunden we ons een verzorging van de wieg tot het graf.

Nu dat niet meer kan, is het onze opgave datgene wat complex is geworden, weer "simpel" op te pakken.

Met elkaar, van mens tot mens, ook als je zorgverlener bent. Niet omdat het moet, maar omdat het beste is.

Niet om te bezuinigen, maar om te blijven investeren in de beste samenleving voor ons allen. Ook als daar aan risico's aan zitten en het ons in 2015 meer gaat kosten. Als daarmee een begin is gemaakt om te bouwen aan die samenleving die ik, die wij zouden willen realiseren, is er veel gewonnen

Niet omdat het moet, maar omdat we met elkaar zien dat het nodig is.

Wie denkt u dat is de naaste geworden van het slachtoffer?

Het werd niet de Leviet, de Priester, wat we logisch hadden gevonden

Het werd niet een zorgzame hulpverlener in de film Intouchables.

Wat ik voor mij zie, is een samenleving en een overheid die steeds beter gaan participeren in de wereld van mensen die een steuntje in de rug nodig hebben (en niet andersom!!)

Ik zie u als een deel van de Wijkse voor mij. Ik dank u dat u mij deze plek hebt gegeven om mijn passie voor de grote uitdagingen waar wij als Wijkse samenleving voor staan met u te delen.

Dank u wel, op naar de borrel

Imagine there's no heaven

It's easy if you try

No hell below us

Above us only sky

Imagine all the people
Living for today...

Imagine there's no countries
It isn't hard to do
Nothing to kill or die for
No religion too
Imagine all the people
Living live in peace...

You may say I'm a dreamer
But I'm not the only one
I hope someday you'll join us
And the world will be as one

Imagine no possessions
I wonder if you can
No need for greed or hunger
A brotherhood of man
Imagine all the people
Sharing all the world...

You may say I'm a dreamer
But I'm not the only one
I hope someday you'll join us
And the world will live as one